

Alexandre Ribó i Golovard ha passat a millor vida

RAMON SANGLES

El dia 6 de maig ens va deixar el senyor Alexandre Ribó i Golovard, consumit per un càncer que de catorze anys ençà el va anar debilitant. Tenia seixanta-set anys. Ell, fins a l'últim moment, va desafiar el mal, centrant la seva cada vegada més escassa energia en el conreu de la nostra llengua i en l'organització dels centenars de fitxes sobre lèxic de mar en català que havia anat elaborant. Cal dir que era un expert en heràldica i un col·leccionista de postals de vaixells i de barques de pesca tradicionals catalanes, no com a entreteniment sinó per a l'estudi i la recerca de llurs modalitats i varietats; també és important la seva col·lecció de gramàtiques catalanes antigues i de diccionaris.

Els components de l'associació Llengua Nacional li hem d'estar molt agraïts, perquè des del primer moment vam trobar en ell una persona molt crítica, en sentit positiu, pel que fa a disseny, portades, escuts, tipografia, temes a tractar en la revista... Sempre que fos per a parlar de temes de llengua o de cosa catalana oferia casa seva i temps per a discutir-ne llargament. No cal dir que hom no podia anar-se'n mai d'aquella casa (atapeïda de llibres, de pintures, de llapis i plomes maniàticament ordena-

D'esquerra a dreta: David Casellas, Josep Ruaix, Alexandre Ribó, Carles Riera i Joan Valls en una foto de l'any 1998

des...) sense haver pres un te i sense haver-s'hi quedat a sopar per gentilesa de la seva muller Alícia, que durant molts anys li ha fet costat, tant en les alegries com en el dolor, i que li ha donat tres fills ara ja ben agambats.

L'Alexandre tenia ganes que fossin editades les seves recerques sobre el

llenguatge català de la mar (havia estat pilot de la marina mercant i coneixia pam a pam la nostra costa) i tenia ficat al cap que calia fer un diccionari català temàtic. Però no ho ha pogut veure realitzat. Tant de bo que el seu record ens continuï inspirant en les tasques lingüístiques i culturals. ◆

la germanor amb Catalunya. Però el papa Innocenci III amenaçà el rei Jaume amb l'excomunió si tornava a Occitània a fer guerra als francesos, i ell, bon cristià i bon creient al capdavant, desistí de fer-ho. Aquella batalla perduda és dita de Muret, una localitat que hi ha a les envistes de Tolosa, ciutat aquesta que és considerada la capital de la terra d'Oc. Fou el primer cop mortal sobre la dissortada Catalunya. Perquè ens ha tocat sempre el rebre; Peers ens diu *Catalonia infelix*, perquè veu que la malastrugança ens empaita. La nostra història és un seguit de fortuits adversos.

Però s'ha d'haver acabat, això. Espolsem-nos del cap aquest complex

de dissortats, que la fortuna se la fan els intel·ligents i els audaços. Siguem altre cop amics i germans dels occitans, i fem nos costat. Xiquet, quina força Occitània i els Països Catalans fent pinya i ajudant-se en la consecució dels respectius ideals de sobirania! Entre tots, passa de vint-i-cinc milions d'habitants. La nostra solució va per aquí.

M'han motivat a escriure tot això dos articles a *Serra d'Or* de febrer darrer que presenten i enalteixen la figura de l'occità Robèrt Lafont, un gran talent, un polígraf magnànim, un visionari i un home d'acció. El subtítol d'un d'aquests dos escrits és *l'empenta occitana*, precisament; fem nostra aquella

empenta. De passada, els dos escrits fan veure com treballen en aquell país per la seva llengua, la seva cultura i la seva llibertat. Això ens obre un camp d'acció potser inesperat, preciós, un do d'aquest moment històric. Robèrt Lafont és exponent de la consciència en el poble occità, exponent de la seva força i de la seva dinàmica nacional; portem aquella força al nostre molí i la nostra força al molí d'ells. És una necessitat vital, una ocasió providencial.

Prohoms catalans i occitans han de fer d'enllaç i propiciar que l'acció marxi conjunta i a favor de tots. Relligar-nos-hi, i després viure com a germans. Com ho érem en el segle XIII. ◆